

### [Fuglsang.]

maal, om ikke der er Grund til en lille Paa-mindelse op til Herning fra den højtærede Justitsminister.

**Vagn Bro:** Det Spørgsmaal, som den sidste ærede Taler nys har berørt, er et ganske overordentlig interessant Spørgsmaal, og de faa Bemærkninger, jeg i det hele taget skal fremsætte her under dette Lovforslags første Behandling, vil jeg gerne gøre med Henblik paa dette.

Det er Spørgsmaalet om Offentligheden, og det vil jeg navnlig gerne omtale paa Foranledning af de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Pürschel fremsatte. Sagen er den, tør jeg roligt sige, at vi i Venstre staar paa Offentlighedsprincippets Grund. Vi ønsker, at Offentlighed og Mundtlighed og de andre udmærkede Principper, der danner Grundlaget for Loven af 1916, skal gælde; men det kan ikke nægtes, at der kan være Omraader, hvor det er rimeligt og rigtigt, at man gør Indskrænkninger.

Naar det ærede Medlem Hr. Pürschel i sine Betragtninger før var inde paa, at mit Partis ærede Ordfører (Elmquist) var kommet ind i noget videre Betragtninger end dem, vort Parti tidligere havde gjort gældende, vil jeg blot gøre den Bemærkning, at idet vi staar paa Offentlighedsprincippet, har vi ogsaa tidligere og under den Behandling, her er Tale om, nemlig i 1928, ved den afgivne Betænkning af 10. December 1928, erkendt, at det af Hensyn til de Personer, som mere eller mindre uskyldigt er kommet ind under Retsforhandlingen, er rimeligt, at man gør visse Indskrænkninger.

Det ærede Medlem kan vist ikke have været ganske opmærksom paa Ændringsforslag Nr. 7, som vi stillede i Udvalget, og som subsidiært blev tiltraadt af det konservative Folkeparti og af den daværende Justitsminister. Jeg maa maaske lige læse det op, det er kun faa Linier:

„Endvidere kan offentlig Gengivelse af, hvad der i Straffesager forhandles i offentlige Retsmøder udenfor Domsforhandling, af Retten undtagelsesvis ved Kendelse helt eller delvis forbydes.“

Det er altsaa i alle Straffesager udenfor Domsforhandlingen, og dette med „udenfor Domsforhandlingen“ blev indføjet som en Begrænsning i det konservative Ændringsforslag under Nr. 4.

Jeg vil om dette nøjes med at sige, at jeg nærer ikke Tvivl om, at vi alle her i Rigsdagen staar paa Offentlighedsprincippet som Grundlag, og nu maa vi jo i Udvalget forhandle om de foreliggende Spørgsmaal.

Jeg ønsker, idet jeg meget vel kan tiltræde mangt og meget af det, den ærede sidste Taler (Fuglsang) har nævnt, og som ogsaa er nævnt af mit Partis ærede Ordfører, at understrege, at der ogsaa er Sager, hvor det modsatte er Tilfældet, hvor der er Personer, som man i høj Grad kan ønske kommer til at staa i Retsskranken og dèr blive gjort til Genstand for Omtale. Jeg behøver ikke at nævne, hvad det er for Personer, men det er der ikke Skygge af Tvivl om.

Jeg kunde endelig have Lyst til at sige til det ærede Medlem Hr. Pürschel, som indtog en meget hoverende Stilling, hvad somme Tider sker, at jeg synes nu ikke, der var nogen synderlig Grund for ham til at gaa saa alvorligt i Rette med, at man fra Venstres Side her havde lagt mere Vægt paa Indskrænkninger, som senere Tidens Begivenheder har givet en vis Begrundelse. Det ærede Medlem er selv i rig Udvikling paa et andet, ikke helt uvæsentligt Punkt, nemlig i Spørgsmaalet om offentlig Votering i Højesteret.

I 1928 fremsatte det ærede Medlem den Udtalelse — den staar i Folketings-tidenden Sp. 2845 —, at han ikke kan gaa med til Reformering af dette Forhold, saa længe Højesteret saa afgjort modsætter sig det. Paa det Punkt er der jo ikke sket nogen Ændring, i hvert Fald ikke mig bekendt. Ganske vist tilføjer det ærede Medlem Hr. Pürschel, at han finder, at dette Spørgsmaal maa gaa ind i en samlet Overvejelse, og Overvejelser kan jo føre til lidt eller meget. Hans Hovedbetragtning er imidlertid den — det er for øvrigt en Hovedbetragtning, jeg lægger megen Vægt paa —, at saa længe Højesteret selv gaar imod, vil det ikke være rigtigt at gaa den Vej.

Maa jeg saa blot gøre et Par Bemærkninger i Anledning af nogle Udtalelser af Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen — hvad Retningslinierne angaar kan jeg i øvrigt henholde mig til mit Partis Ordfører, Enkelthederne faar vi jo Lejlighed til at drøfte i Udvalget.

Det første Spørgsmaal vedrører Nævningeinstitutionen og den herom førte Diskussion. Socialdemokratiets Ordfører vendte sig bl. a. mod nogle Betragtninger, jeg skulde have fremsat baade her i Tinget og ude i Befolkningen. Nogle Citater forelaa dog ikke fra det ærede Medlem.

Lad mig straks sige, at naar det ærede Medlem satte mit Navn i Forbindelse med det Standpunkt, at jeg uden videre skulde have ønsket helt at forlade Nævningeinstitutionen, tager det ærede Medlem ganske fejl. Naar jeg har udviklet denne Sag, har